

РЕШЕНИЕ

№ 775

гр. София, 09.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО I-6 СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Петя Алексиева

при участието на секретаря Антоанета Н. Стефанова
като разгледа докладваното от Петя Алексиева Гражданско дело № 20211100105835 по описа за 2021 година

Съдът е сезиран с обективно кумулативно съединени искове с правно основание чл.238, ал.1 от ЗМВР и чл.86, ал.1 от ЗЗД, предявени от П. М. П. против М. на В.Р..

Ищецът твърди, че е в служебно правоотношение с ответника-назначен за държавен служител в МВР, считано от 28.09.2005 г. и продължава да служи в МВР и към настоящия момент. Твърди, че на 29.10.2016 г. около 23 часа в района на СОБТ-гр.София, бул. „*****“, по време на нощно дежурство, при придвижване пеша от столовата до общежитието на СОБТ по наклонен път, ищецът се подхлъзва, стъпва накриво и получава остра болка в областта на глезена на десния крак. Ищецът твърди, че към тази дата се е намирал в служебно правоотношение с МВР като държавен служител в СОБТ-МВР-разузнавач V степен в 02 група от 01 сектор към Отдел „Специални операции“ при СОБТ-МВР, считано от 02.03.2016 г., съгласно Заповед на Командира на СОБТ-МВР с рег. № ЗК-18/02.03.2016 г. и Акт за встъпване в длъжност от 02.03.2016 г. Твърди се, че в резултат на инцидента и в пряка причинно-следствена връзка със злополуката, е получил счупване на глезенната става на десния си крак. Ищецът твърди, че за лечение на получената увреда постъпил за болнично лечение, по време на което е извършено открито наместване на фрактурата с вътрешна фиксация,

поставени са плака и винтове. Твърди се, че така претърпяната от ищеца злополука е призната за трудова на основание чл.60 КСО с Разпореждане № 20012/24.11.2016 г. на ТП на НОИ-София-град. Ищецът твърди, че е търпял болки, които търпи и към настоящия момент, включително и при лоши атмосферни условия изпитва затруднения при придвижване. Твърди се, че настъпилото невъзвратно и непоправимо събитие има за последица силно негативно влияние върху целия бъдещ живот на ищеца.

Моли съда да постанови решение, с което да бъде осъден ответника да заплати на ищеца сумата от 40 000 лв., представляваща обезщетение за причинените му неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания, вследствие претърпяната телесна повреда по повод изпълнение на служебните си задължения, ведно със законната лихва върху горната главница, считано от датата на събитето-29.10.2016 г. до окончателното изплащане на сумата.

В срока за отговор ответникът депозира такъв чрез своя процесуален представител юрисконсулт Цонева, надлежно упълномощена с пълномощно приложено към отговора.

Оспорва предявения иск като неоснователен и недоказан. Оспорва иска по основание и размер с твърдението, че в ЗМВР е разписан специален ред за изплащане на обезщетение за претърпяна трудова злополука от служители на МВР-чл.238, който ред е спазен от ответника, като на ищеца П.П. е изплатено еднократно парично обезщетение в размер на 8 714,52 лв. Поддържа се, че ищецът се е възползвал от правото да получи обезщетение от работодателя по този специален ред, освен че се е възползвал от това право, обезщетение е получено от него веднага след събитието на трудовата злополука. Счита, че претенциите на ищеца са неоснователни, тъй като предвиденото в чл.238 от ЗМВР обезщетение презумира както размера на претърпените имуществени вреди от претърпяната злополука, така и обема негативни преживявания на засегнатото лице, които нормално съпътстват подобен факт, като смята, че в конкретния случай преживените от ищеца негативни емоции във връзка със случилото му се събитие трудова злополука не са надхвърлили този минимален праг. Оспорва като неоснователна и акцесорната претенция за лихви.

В съдебно заседание ищецът чрез процесуалните си представители моли съда да му присъди допълнително обезщетение. Моли съда да определи

и присъди адвокатско възнаграждение по реда на чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата. Представя списък по чл.80 ГПК.

Ответникът в съдебно заседание чрез процесуалния си представител оспорва иска и моли съда да постанови решение, с което да остави без уважение исковата претенция. Не претендира разноски.

Софийски градски съд, I-6 състав, след преценка на твърденията и доводите на страните и на събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

По делото не е спорно, че ищецът е назначен за държавен служител в МВР, считано от 28.09.2005 г. и продължава да служи в МВР и към настоящия момент. Не е спорно, че към 29.10.2016 г. ищецът се е намирал в служебно правоотношение с МВР като държавен служител в СОБТ-МВР-разузнавач V степен в 02 група от 01 сектор към Отдел „Специални операции“ при СОБТ-МВР, считано от 02.03.2016 г., съгласно Заповед на Командира на СОБТ-МВР с рег. № ЗК-18/02.03.2016 г. и Акт за встъпване в длъжност от 02.03.2016 г.

Не е спорно също така, че на 29.10.2016 г. около 23 часа в района на СОБТ-гр.София, бул. „*****“, по време на нощно дежурство, при придвижване пеша от столовата до общежитието на СОБТ по наклонен път, ищецът се подхлъзва, стъпва накриво и в пряка причинно-следствена връзка със злополуката, получил счупване на глезенната става на десния си крак. Не е спорно, че тази злополука е приета за трудова по чл.55, ал.1 от КСО с Разпореждане № 20012/24.11.2016 г. на НОИ, ТП - София град.

Между страните също така не е спорно, че през месец май 2017 г. ответникът е изплатил на ищеца обезщетение в размер на 8 714,52 лв., определено по реда на ЗМВР.

Съобразно приетото по делото и неоспорено от страните заключение на СМЕ, налице е причинно-следствена връзка между настъпилото счупване на десния крак на П. М. П. и процесната трудова злополука-травма на дясна глезенна става по време на изпълнение на трудови задължения. Следствие на това ищецът е получил следните телесни увреждания: счупване на външния /малкопищялен/ малеолус-дясна глезенна става. От приетата по делото медицинска документация, както и от заключението на СМЕ се установява, че за лечение на полученото телесно увреждане на 31.10.2016 г. ищецът е

постъпил за болнично лечение в ООТ-МБАЛ „Св.София“-София, където на 01.11.2016 г. е претърпял оперативна интервенция и е извършено открито наместване с вътрешна фиксация/плака и винтове на счупването на външния малеолус на дясна глезенна става. Проведена е и медикаментозна терапия. След изписването от болница ищецът продължил с домашно лечение, като на 14.12.2016 г. отново е хоспитализиран в ОФТР МИ-МВР, по време на което е проведена лечебна физкултура и физиолечение. Изписан е с редуциран оток и болков синдром, подобрен обем на движения в десен глезен. На 05.12.2017 г. е хоспитализиран за трети път в ООТ-МБАЛ „Св.София“ – София, където на 06.12.2017 г. претърпява втора оперативна интервенция за отстраняване на фиксационния материал, след зараснала фрактура. Във връзка с претърпяната злополука, ищецът е бил временно нетрудоспособен за 129 дни, което се установява и с приетите по делото болнични листа. Вещото лице установява, че няма данни за остатъчни последици от получените от ищеца увреждания, но при натоварване и промени във времето П.П. може да се оплаква от болка дискомфорт в мястото на счупване.

Във връзка с претърпените от ищеца неимуществени вреди са събрани свидетелските показания на П.С.С. и П.-Т.А..

Свидетелят С. установява, че видял ищеца около месец след претърпяната от него злополука и след операцията. Ищецът ходел с патерици. Споделил със свидетеля, че се чувства нещастен от случилото се, не може да обръща достатъчно внимание на сина си, който е малък и се притеснява, че няма да може да изпълнява трудовите си задължения, нито че ще може да спортува. След инцидента и възстановяването му, ищецът се опитал да играе футбол както преди, но се отказал поради болките които изпитвал.

Свидетелят А. установява, че П. изпълнява различни задачи и дейности като командос и физическото натоварване е основно за всичките му задачи в дейността. Свидетелят видял за първи път П. след като му приключили болничните и се върнал на работа. Свидетелят установява, че докато П. отсъствал, около три месеца, се провели доста тренировъчни лагери, в които той не взел участие и когато след завръщането му на работа възникнала специална водолазна задача, той не могъл да вземе участие в нея и това му подействало неблагоприятно и емоционално.

При така установената по-горе фактическа обстановка, Съдът

намира следното от правна страна:

Предявеният иск е с правно основание чл.238, ал.1 от Закона за МВР. За да е основателен така предявеният иск, ищецът следва да докаже главно и пълно съществуване на служебно правоотношение между страните, настъпване на злополука при или по повод изпълнение на служебните задължения, приета за трудова по установения ред, причинена телесна повреда в следствие злополуката, довела до временна неработоспособност, настъпване на неимуществени вреди - болки и страдания, като пряка и непосредствена последица от увреждането.

Тези предпоставки на иска са доказани от ищеца главно и пълно и всъщност те не се оспорват от ответника, който на практика и с извършеното извънсъдебно плащане на обезщетение е признал основателността на иска до размера на платеното.

Всъщност основният спор между страните е чл. 238 от ЗМВР явява ли се специален по отношение на общата уредба на ЗЗД и дерогира ли основния за гражданското право принцип на пълното обезщетяване на вредите.

Отговорът на този въпрос според настоящия съдебен състав е отрицателен, поради което на ищеца се дължи допълнително обезщетение.

Отговорността по чл. 238 ЗМВР не изключваща общия ред на отговорността по ЗЗД, предвид следните съображения:

Разпоредбите на чл. 78 ЗДСл не съдържат ограничения в обема на отговорността на съответната администрация за вреди, причинени на държавни служители, поради което ако се приеме, че с нормата на чл.239 във връзка с чл.238 от ЗМВР се въвежда такава лимитирана отговорност, то държавните служители по ЗМВР ще бъдат поставени в по-неблагоприятно положение в сравнение с останалите държавни служители, чиито статут е уреден в общия закон - ЗДСл. Такова ограничение не съдържа и нормата на чл.200 от КТ, т.е служителите по ЗМВР са поставени в по-неблагоприятно положение включително и в сравнение със служителите на трудови договори.

Тази разлика не би била обоснована, т. е. не би могла да преследва правомерна цел и да е налице пропорционалност между преследваната цел и използваните средства, включително предвид изискванията на чл. 14 от ЕКЗПЧОС /забрана за дискриминация/, вр. с чл. 1 от Протокол 1 ЕКЗПЧОС. В този смисъл Определение № 118 от 18.02.2021 г. на ВКС по гр. д. №

2678/2020 г., III г. о., ГК, с което не е допуснато до касационно обжалване решение по подобен казус.

С Решение от 20.11.1995 г. на ЕСПЧ по делото "П.К.Н." АД и др. срещу Белгия е прието, че вземанията за обезщетение, които възникват в момента на настъпване на вредата, каквото е и процесното, са от такова естество, че "съставляват актив", а оттам и "собственост по смисъла на първото изречение на чл. 1 от Протокол № 1", поради което и тази разпоредба е приложима в случая. В този смисъл ищецът има "легитимно очакване" вземането му, произтичащо от претърпяната трудова злополука, да бъде определено съобразно общите разпоредби за непозволено увреждане (решението по делото "П.В.Д." ООД и др. срещу Ирландия).

С оглед на горното въведеното с нормата на чл.239, ал.1 във връзка с чл.238 от ЗМВР ограничение относно размера на обезщетението съставлява лишаване от собственост по смисъла на второто изречение на първата алинея на чл. 1 от Протокол № 1 и доколкото ЗДСл и ЗМВР третираят различно държавния служител и служителя на МВР в аналогично положение, без да е изтъкнато обективно и разумно оправдание за това, настоящият съдебен състав намира, че с прилагане на нормата на чл.239 във връзка с чл.238 от ЗМВР и определяне на размера на обезщетение с нея, ще допусне нарушение на чл. 14 от ЕКЗПЧОС /забрана за дискриминация/, вр. с чл. 1 от Протокол 1 ЕКЗПЧОС, доколкото и както е прието по делото "П.К.Н." АД и др. срещу Белгия, трябва да е налице разумна връзка на пропорционалност между използваните средства и целта, преследвана с която и да било мярка, лишаваща дадено лице от собственост.

По горните съображения съдът намира, че следва да определи размера на предявения иск за неимуществени вреди, съобразно разпоредбата на чл.52 от ЗЗД.

При определяне размера на обезщетението за неимуществени вреди съдът се ръководи от принципите на справедливостта и от своето вътрешно убеждение. Неимуществените вреди, макар да имат стойностен еквивалент, са в сферата на субективните преживявания на пострадалия, затова за тяхното определяне имат значение различни обстоятелства.

Съобразно разпоредбата на чл. 52 ЗЗД и за да се реализира справедливо възмездяване на претърпени от деликт болки и страдания, е необходимо да се

отчете действителният размер на моралните вреди, като се съобразят характерът и тежестта на уврежданията, интензитетът, степента, продължителността на болките и страданията, дали същите продължават или са приключили, както и икономическата конюнктура в страната и общественото възприемане на критерия за "справедливост" на съответния етап от развитие на обществото в държавата.

Претърпените от ищеца неимуществени вреди Съдът определя в размер на сумата от 30 000 лв.

При определяне на този размер съдът съобразява обстоятелството, че в следствие на претърпяната злополука ищецът е претърпял телесна повреда, за лечението на която провел на три пъти болнично лечение, в рамките на което е претърпял две оперативни интервенции, непосредствено след които е търпял интензивни болки, провел и рехабилитации. При определяне на размера на дължимото застрахователно обезщетение, съдът преценява също така, че ищецът е провел и домашно-амбулаторно лечение и е бил временно нетрудоспособен за 129 дни. Ищецът следва да бъде обезщетен и за трудностите които изпитва при упражняване на своята професия изискваща добра физическа подготовка и издръжливост. Към момента не се установяват трайни остатъчни увреждания.

Като изхожда от установените по делото факти, относно действително претърпените болки и страдания от ищеца, вследствие търпените от него болки и страдания, изведени както от доказателствата по делото, така и на база съществуващите житейски морално-етични принципи, настоящият състав намира, че определеното по-горе обезщетение не е завишено по своя размер, спрямо действително установените по делото факти и не противоречи на принципа на справедливостта.

Този размер следва да бъде намален със сумата от 8 714,52 лв., с която ищецът е обезщетен извънсъдебно от ответника.

При това положение предявеният иск се явява основателен за сумата от 21 285,48 лв. и следва да бъде отхвърлен като неоснователен за разликата над тази сума до пълния претендиран размер от 40 000 лв.

С оглед основателността на главната претенция, основателна и доказана е акцесорната претенция с правно основание чл.86, ал.1 от ЗЗД за заплащане на законна лихва, считано от деня на настъпване на злополуката-29.10.2016 г.

Съдът намира, че при неизпълнение на задължението на ответника по чл. 238, ал.1 от ЗМВР за обезвреда на настъпили вреди от трудова злополука, за дължимото обезщетение за забава са приложими общите принципи, изразени в чл. 84, ал. 3 ЗЗД и чл. 86 ЗЗД, а именно - ответникът, дължащ обезщетение за вреди по чл. 238, ал.1 ЗМВР изпада в забава от настъпване на увреждането, резултат от трудова злополука, т.е. началният момент, от който следва да се присъди законната лихва е датата на възникване на злополуката, а не датата на влизане в сила на разпореждането по чл. 55 КСО, с което злополуката е приета за трудова.

По разноските в процеса:

Ищецът не е правил разноски за държавна такса и вещи лица, поради което такива не му се присъждат.

Видно от представения договор за правна помощ от 04.11.2021 г. адвокат Н.Д. осъществява безплатна правна помощ на ищеца, поради което и на основание чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата ответникът ще следва да бъде осъден да заплати на адвокат Д. адвокатско възнаграждение, съответно на уважената част от исковата претенция. При материален интерес от 40 000 лв., минималният размер на адвокатското възнаграждение на основание чл.7, ал.2, т.4 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения възлиза на сумата от 1730 лв. От тази сума ответникът дължи сумата от 920,60 лв., съответно 1 104,72 лв. с ДДС, с оглед на обстоятелството че адвокат Д. е регистриран по ЗДДС, която сума е съответна на уважената част от иска /21 285,48 лв./.

Ответникът не претендира разноски.

На основание чл.78, ал.6 от ГПК ответникът ще следва да бъде осъден да внесе в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Софийски градски съд сумата от 851,42 лв.-държавна такса, съобразно уважената част от иска и сумата от 106,43 лв.-платено възнаграждение на вещо лице от бюджета на съда, също съобразно уважената част от иска.

Така мотивиран Софийски градски съд, I-6 състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА М. на В.Р., ЕИК *****, гр.София, ул. ***** да заплати на

основание чл.238, ал.1 от ЗМВР на П. М. П., ЕГН *****, гр.София, ул. *****, ет***** още сумата от 21 285,48 лв. /двадесет и една хиляди двеста осемдесет и пет и 0,48 лв./, представляваща обезщетение за причинените му неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания, вследствие претърпяната на 29.10.2016 г. телесна повреда по повод изпълнение на служебните си задължения, ведно със законната лихва върху горната главница, считано от датата на събитието-29.10.2016 г. до окончателното изплащане на сумата, като ОТХВЪРЛЯ като неоснователен искът за неимуществени вреди за разликата над сумата от 21 285,48 лв. до пълния претендиран размер от 40 000 лв.

ОСЪЖДА на основание чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата М. на В.Р., ЕИК *****, гр. София, ул. ***** да заплати на адвокат Н.Н. Д., ЕГН *****, гр.София, ул. *****, полуетаж 4, офис 4 адвокатско възнаграждение в размер на 1 104,72 лв. с ДДС /хиляда сто и четири и 0,72 лв./.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.6 от ГПК М. на В.Р., ЕИК *****, гр. София, ул. ***** да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Софийски градски съд държавна такса върху уважения размер на иска в размер на 851,42 лв. /осемстотин петдесет и един и 0,42 лв./, както и сумата от 106,43 лв. /сто и шест и 0,43 лв./-заплатено от бюджета на съда възнаграждение на вещо лице.

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването на препис от същото на страните пред Софийски апелативен съд.

Съдия при Софийски градски съд: _____